

LIBRIS | ALEC BLENCHÉ
We know
books

Aripi, mustăți și minuni

În căutarea curajului

Ilustrații de
Andreea Balcan

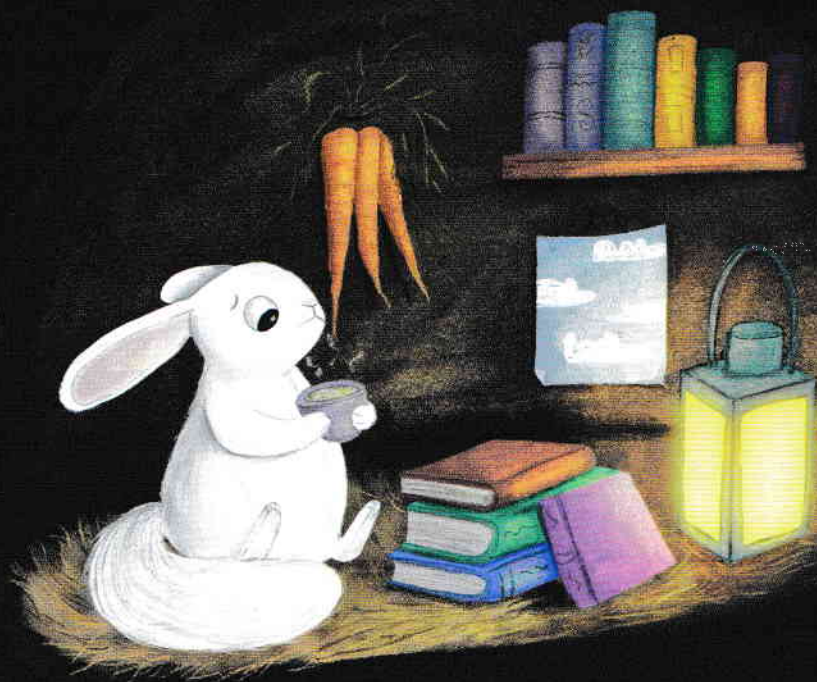
 UNIVERS
2023

Demult, demult, foarte demult, pe când apele și munții abia se născuseră, într-o peșteră de la marginea unei păduri trăia cel mai înfricoșător animal care a existat vreodată. Sau, cel puțin, așa se spune. Da, și se mai spune că era atât de înfricoșător, încât animalele din pădure îi dăduseră numele Fricanozaurul. Nimeni nu știa exact cât de bătrân era sau de unde venise, însă un lucru era sigur. Puțini erau cei care îndrăzneau să se apropie vreodată de peștera cu pricina. Mai mult de atât, animalele din pădure își învățau puii ca nici măcar să nu pomenească de Fricanozaur, fiindcă se spunea că, dacă își auzea numele rostit, era ca și cum l-ai fi chemat la tine. Și nimeni nu își dorea să dea nas în nas cu el. Nici măcar lupii cei furioși sau urșii cei puternici nu se încumetau să vorbească despre asta. Cât despre leu, despre care se zice că este regele animalelor, până și el își punea coada între picioare și fugea de mama focului numai la gândul Fricanozaurului. Pe lângă toate acestea, circula și zvonul că Fricanozaurul apare noaptea și fură lucruri, de obicei cele mai de preț.

Așa că timpul trecea și toți cei din pădure își duceau viața ferindu-se cât puteau de mult de peștera Fricanozaurului și de numele lui. Însă, într-un an, s-a născut în pădure un pui de iepure. Și asta nu ar fi fost vreo veste extraordinară, dacă acest iepuraș n-ar fi fost cu totul și cu totul neobișnuit. Cât de neobișnuit, mă întrebați? Păi, să îmi spuneți voi mie. În primul rând, era alb, alb ca făina, ca zăpada sau ca stelele care strălucesc noaptea pe cerul fără nori. Era atât de alb, încât iarna nici nu-l puteai vedea. Apoi, avea o ureche mai mare și una mai mică, ceea ce era cu totul nemaivăzut, mai ales la iepuri, care se bazează foarte mult pe urechile lor pentru a se feri de primejdii. Și pe deasupra mai avea și o coadă lungă și stufoasă ca de vulpe. Pe acest iepuraș nepotrivit cu lumea din jurul lui îl chema Alb. Ceea ce nu era deloc bizar, având în vedere că pe frații lui îi chema Gri, Șimaigri, Cenușă și Sur.

LEBRIS

We know books

— Cum o să se descurce el în pădure? Întrebă unul dintre iepurii mai bătrâni, privindu-l suspicios. Alb cum e, o să fie atât de ușor văzut de animalele de pradă. Nu o să apuce iarna.

— Și cum o să alerge cu coada aia atât de mare? Întrebă altul. Ia uitați-vă la el, zici că e deocheat!

— Să nu mai zicem că nu o să poată auzi zgomotele care i-ar da de știre despre pericole, cu urechile astea ciudate. Să fie la mijloc vreo vrajă? mai spuse cineva.

Se uitau cu toții la el ca la o arătare căzută din cer. Chiar și frații lui erau îngroziți de ce vedeau.

— Nu-i dau nicio șansă, nu poate trăi în pădure alături de noi. Ne-ar pune pe toți în primejdie, spuse iarăși primul iepure.

— Unde mai pui că ne-ar face de râs la tot neamul iepuresc, se pronunță și o iepuroaică mai în vârstă, cu aere superioare.

— Totuși, e doar un pui, nu-l putem izgoni, spuse mama lui Alb.

Deși nu era încântată de ce-i adusese barza, era totuși mama lui și nu se îndura să-l abandoneze așa de ușor.

Iepurele bătrân privi nou-născutul cu răceală, se uită apoi la mama lui și, după ce mișcă de câteva ori din mustăți, spuse cu vocea sa gravă:

— Bine, poate rămâne, dar cu o singură condiție: să nu fie văzut de nimeni. Iar când va ajunge la vârsta la care se poate descurca singur, atunci va fi escortat în afara pădurii. Însă, până atunci, va locui numai sub pământ.

— Mulțumesc, mulțumesc! se bucură tatăl, fericit că așa puiul măcar avea o șansă să supraviețuiască.

La urma urmei, nu era vorba decât de câteva luni, numai bine cât să-l poată învăța tot ce-i era necesar despre lumea de afară.

Vedeți voi, iepurii sunt animale cu puțină minte, iar puțină minte pe care o au o folosesc foarte puțin, și atunci se gândesc mai mult la morcovi, salată, varză sau căpșuni. Așa că nu ar trebui să-i judecăm prea aspru.

Însă mai era un lucru tare bizar pe care nimeni, nici măcar cel mai bătrân și mai înțelept iepure, nu îl observase la Alb. Și asta nu pentru că iepurii stăteau rău cu vederea, ci fiindcă nu puteau vedea pe dinăuntru. Cum pe dinăuntru, o să mă întrebați? Adică, dincolo de culoarea blăniței, de urechile lui ciudate și de coada stufoasă, în interiorul lui, Alb avea cea mai mare inimă de iepure. Era atât de mare, încât acceptă cu blândețe alegerea pe care alții o făcuseră pentru el. Nu se supără, nu plânse și nici nu se împotrivi. Și, în vreme ce frații lui se jucau pe afară la lumina soarelui, zburdând și chicotind toată ziua, el se vedea nevoit să aștepte în întunericul culcușului de sub pământ. Așa că se bucura nespuse de momentele în care tatăl său venea să-l mai învețe câte una-alta despre lumea de afară.

Și bineînțeles că primul lucru pe care i l-a spus tatăl a fost despre Fricanozaur.

— Să nu cumva să te apropii de peștera lui. Și ah, da, să nu îi pronunți niciodată numele, nici măcar să nu te gândești la el.

— Dar acum, când îmi spui, mă gândesc la el, tată, răspunse iepurașul confuz.

— Ah, gata, gata, gândește-te la altceva.

— La ce să mă gândesc?

— Laaa... morcovi, la varză, la salată, la căpșuni, la orice, numai la Fricanozaur să nu te gândești.

— Da, dar tocmai ai zis să nu-i pronunț numele...

— Ah, da, vai de mine, sper că nu m-a auzit... gata, nu mai vorbim despre asta, șopti tatăl speriat și apoi continuă să îngâne, repetând întruna: morcovi, varză, salată, căpșuni, morcovi, varză, salată, căpșuni, morcovi, varză, salată, căpșuni, morcovi, varză, salată, căpșuni...

În cele din urmă se liniști și răsuflă ușurat.

— Așa... uff... să revenim, ce spuneam?

Alb dădu să spună ceva, însă fu întrerupt de tatăl său.

— Da, spuneam că... ăăă, cred că mi s-a făcut foame.

— Nu-i de mirare, zâmbi Alb în colțul gurii.

Iepuroiul îl privi uimit, însă își văzu mai departe de gândurile sale și se apucă de ronțăit o jumătate de varză pe care o păstrase din ajun.

Tatăl lui Alb era un iepuroi de treabă, însă tare fricos. Fricoșenia este însă o trăsătură normală a iepurilor, așa că nici nu putem spune că era un defect. Dar nu era doar frică, era mai mult de atât. Își iubea familia tare mult, însă nu reușise niciodată să fie un iepure ascultat în comunitate. Era mai degrabă ignorat de fiecare dată când avea loc o adunare. Dacă avea vreo idee, nimeni nu-l băga în seamă, de parcă ar fi fost invizibil. Așa că nu se aștepta ca puii lui să fie altfel, deși undeva, în inima lui, spera ca acest pui alb și nepotrivit să-i schimbe convingerea. Și se pare că știa el ceva, fiindcă mai era un lucru la Alb pe care nu îl observase nimeni. Alb era isteț, iar prin „isteț” vreau să spun că era chiar deștept. Ceea ce era extraordinar, fiindcă acolo unde inima este la fel de mare precum mintea, se pot întâmpla lucruri minunate, așa cum vom afla în curând. Pentru că, așa cum o sămânță își începe viața sub pământ, până când îi vine timpul să scoată capul și să călătorească spre soare, la fel și iepurașul nostru avea să aștepte timpul potrivit pentru a vedea lumina zilei.

